

בשבת הקרובה יפתחו שני ספרי תורה,
באחד נקרא את "פרשת תזריע" ובשני את "פרשת החדש".

פרשת החדש פותחת במלים:
"החדש הזה לכם ראש חדשים ראשון הוא לכם לחדשי השנה" –
התורה מקריזה על חדש ניסן כראשון לכל חדשי השנה.
למה ניסן ולא תשרי, הרי תשרי הוא החדש הראשון מבריאת העולם...
ודוקא בו אנו חוגגים את "ראש השנה"?...

מכאן אנו לומדים שאמנם עד מתן תורה שלטה בעולם הנהגת הטבע,
אולם לאחר שבחר הקדוש ברוך הוא ביעקב ובניו במתן תורה,
קבע לישראל שחדש ניסן – חדש הנסים והגאולה – יהיה ראשון לחדשי השנה.
ואכן אם חדש תשרי קשור לבריאת העולם – לטבע,
הרי שחדש ניסן קשור לנסי יציאת מצרים המבטלים את גדרי הטבע.

נשאלת השאלה איזו הנהגה נעלית יותר "הנהגה נסית" או "הנהגה טבעית"?
יציאת מצרים הייתה באותות ומופתים ונסים גדולים,
שהגיעו לשיאם בקריעת ים סוף,
שאז המים שנו את טבעם... ונצבו כגד וכחומה;
אולם בריאת העולם "יש מאין" היא נס גדול ביותר,
נוצרו דברים חדשים, פלא גדול ונעלה אפילו מנס קריעת ים סוף,
שהיה נס של "יש" מ"יש" בלבד.

ועוד נס מדהים יש בטבע הנעלה מהנהגה נסית:
השמים וכל צבאם חזקים כמו ביום שנבראו!
השמש הירח והכוכבים – עומדים לעד ולא חל בהם שנוי...
ואף הנבראים שבארץ על כל סוגיהם יכולים להתחלף,
אולם אינם משתנים במהותם.
לח הנבראים שאינם משתנים יסודו בלח ה"אין סוף".

אם כן, דרך הטבע אנו לומדים על עצמת הבורא המסתתר בטבע,
שאין בו שום שנוי ולא גדר שנוי, וכמו שכתוב: "אני השם לא שניתי".
והוא נותן לח הנבראים להיות קיימים לעד – "ויעמידם לעד לעולם".
ואכן בורא עולם הוא אחדות פשוטה! ואין עוד מלבדו!
הוא למעלה מ"אחד" ולמעלה מ"יחיד" ואף למעלה מזה...
הוא למעלה מכל שנוי ולמעלה מכל התחלקות.

בְּכֹל זֹאת יֵשׁ מַעֲלָה מִיַּחְדָּת בְּהִנָּהֶגָה נִסִּית.
כִּי אִם הִנָּהֶגָה טִבְעִית מְגִבֵּלֶת וּמִתְאַמֶּת לְעוֹלָם,
הָרִי שְׂבִהִנָּהֶגָה נִסִּית שְׁמַעַל הָעוֹלָם נָתַן לְהַפִּיר אֶת הַבּוֹרָא שְׁמַעַל הַטֶּבַע וְהָעוֹלָם.
שְׁלֹא רַק מְנַהֵל אֶת הָעוֹלָם אֲלָא גַם יָכֹל לְשַׁנּוֹת אוֹתוֹ.
וְאִכֵּן נִסְּ הוּא מַעַל הַטֶּבַע וּמַעַל כָּל הָעֲנִינִים בְּטִבְעֵי אֵף הַנַּעֲלִים בְּיוֹתֵר.
וְכֵמוֹ שְׂרָאִינוּ בִּיצִיאַת מִצְרַיִם נִסִּים נִפְלְאִים וְעֲצוּמִים,
שֶׁהָיוּ הִכָּנָה לְמַתֵּן תּוֹרָה שְׁמַעַל הַטֶּבַע.

לְמַעֲשֶׂה, נִסְּ וְטִבְעֵי הֵם עֲנִין אֶחָד וְנוֹבְעִים מֵאוֹתוֹ מְקוֹר.
כָּל חֲדוּשׁ בְּטִבְעֵי בַּפֶּעַם הָרִאשׁוֹנָה הוּא נִסְּ,
וְרַק מֵאַחֵר שֶׁהִתְרַגְּלוּ אֵלָיו יֵצֵא מִכָּלֵל נִסְּ וְהַפֶּךְ לְטִבְעֵי,
וְאִכֵּן נִסְּ תִּמְיִדִּי אֵינוֹ נִחָשֵׁב לְנִסְּ אֲלָא לְטִבְעֵי.
אוֹלָם בְּחֻדָּשׁ נִיֶּסֶן נַעֲשֶׂה חֲדוּשׁ שֶׁהַבּוֹרָא שְׁמַעַל הַטֶּבַע הִתְגַּלָּה בְּטִבְעֵי בְּאַפָּן נִסִּי.
לִכֵּן הִנָּהֶגָה הַנִּסִּית שֶׁל יֵצִיאַת מִצְרַיִם נַעֲלִית עַל הִנָּהֶגָה הַטִּבְעִית שְׂבִבְרִיאַת הָעוֹלָם.
וּמִכֵּיוָן שֶׂבִּהִנָּהֶגָה טִבְעִית מִתְגַּלָּה הָאֱלֹקִים הַשִּׁיָּר לְעוֹלָם,
וּבִהִנָּהֶגָה הַנִּסִּית מִתְגַּלָּה הָאֱלֹקִים שְׁמַעַל הָעוֹלָם,
לִכֵּן בְּמַתֵּן תּוֹרָה הִקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא פּוֹתֵחַ אֶת עֶשְׂרֵת הַדְּבָרוֹת בְּמַלְיָם:
"אֲנֹכִי הֵשֵׁם אֱלֹקֶיךָ אֲשֶׁר הוֹצֵאתִיךָ מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם מִבֵּית עֲבָדִים",
וְלֹא: "אֲשֶׁר בְּרִאֲתִי שָׁמַיִם וָאָרֶץ".

וּבְיָמֵינוּ, אַחֲרֵי שֶׁאֵנוּ מִצְפִּים דּוֹרוֹת עַל דּוֹרוֹת לִישׁוּעָה,
אֵנוּ מִשְׁתַּוְּקָקִים לְחֻזּוֹת בְּנִסִּים גְּדוֹלִים בְּאוֹתוֹת וּמוֹפְתִים,
מִתּוֹךְ אֲמוּנָה שִׁרְקָה הֵם יוֹצִיאוּ אוֹתֵנוּ מִן הַגְּלוּת הָאֲרָכָה...
וְרַק הֵם יְבִיאוּ אוֹתֵנוּ לְגֻאֲלָה נִסִּית נִפְלְאָה.

יְהִי רָצוֹן שֶׁנִּגְאָל בְּחֻדָּשׁ נִיֶּסֶן זֶה כְּמוֹ שֶׁהִבְטַחְנוּ:
"בְּנִיֶּסֶן נִגְאָלוּ וּבְנִיֶּסֶן עֲתִידִים לְהִגְאָל"...